Дивляться з неба ясненько срібні зірки;
Мають-біліють над могилками хустки.
В тих могилках попід чорними хрестами
Труни та труни все з козаками, з молодцями.
Як то в великдень засвітять впершу свічки,
Як в усі дзвони вдарять, встають козаки;
В того шаблюка при боці, той з батіжком;
А про між ними вже дехто є й без чуприни...
Як ото вийдуть вони на світ з домовини,
Гомін, як в бурю, і грім — луною кругом:
Чи батьками оті німці загнущались,
Що чуприни вражі діти одцурались?
Трохи й кращі були й єю потішались!
Колись єю з України нечисть ми змітали,
Тільки що із головою її віддавали.